

er dette, jeg troer absolut maa ligge i den høitærede Conseilspræsidents Udtalelse. — Jeg skal nu henvende mig til den ærede Ordførers Udtalelse og først komme tilbage til det Punkt, som allerede er omtalt af den sidste ærede Taler, at det ganske sikkert ikke var nødvendigt, at den ærede Ordfører havde forudsøkket, at det skulde gjøre ham ondt, om Nogen skulde mene, at han og Enhver, der stemte med ham, havde en mindre patriotisk Følelse end vi Andre. Jeg troer ikke, at denne Udtalelse var nødvendig, dertil nære vi vist alle for stor Høiagtelse for hans Virken og Stræben, og jeg troer i Almindelighed at kunne sige, at, hvad han gjør, gjør han for Landets Vel, om man end kan have en forskjellig Anskuelse af, hvad der leder til Landets Vel. Men jeg siger ikke alene overfor ham, for hvem vi Alle nære saa stor Høiagtelse, men overfor ethvert Medlem af Thinget, at jeg har den Overbeviisning, at, hvad de end stemme for, saa afgive de kun deres Stemme paa den Maade, som efter deres Anskuelse svarer bedst til Landets Vel, og at de stemme, ikke alene efter deres Følelser, og det er dette, hvad jeg især vil hævde, men ogsaa efter en moden og grundig Overveielse, da man ikke har Lov til for at tilfredsstille en Opinion alene at stemme for Noget, som man efter sin væblikkelige Følelse antager for at være Landets Vel. Jeg vil udtale dette, thi det er det, som har officeret mig meest i den ærede Ordførers Udtalelser. Han henvendte ikke disse Brevdelser til mig, men han sagde, at hvis Thinget fulgte mig, vilde det handle yderst ubefindigt, og han sagde, at jeg og de Medlemmer, som anbefalede Forslaget under Nr. 35, ville udtømme Landets Reservecfond, og hvad der var værre, svække vor Credit og berøve os de Midler, som ere ligesaa nødvendige som andre, naar Krigen skal føres. Hvis denne Udtalelse var paa nogen Maade berettiget, vilde jeg ansee mig selv for at have gjort mig skyldig i en forsvarsløs Gjerning ved at anbefale Thinget at gaae ind derpaa, overhovedet som Medlem og specielt for en Mand i min Stilling, da jeg troer, at jeg, hvad de finantsielle Forhold angaaer, og Spørgsmaalet om, hvad Pengemarkedet kan taale, har en begrundet Mening, om jeg end

ikke kan see det saa tydeligt som den, der har siddet i Finantsstyrelsen og seer, hvor vanffeligt det kan være at skaffe Pengene tilveie, og navnlig i Krigen. Jeg troer imidlertid ogsaa, at det ærede Medlem selv har fundet det langt lettere at skaffe Penge tilveie, end det har været at skaffe Forsvarsmidler i Skikkelse af Klæder, Baaben, Skibe eller Deslige tilveie, og jeg tillader mig at hævde, at det kan være ligesaa ubefindigt ikke at give Penge ud, som at give Penge ud. Jeg gjentager, at det ikke er min Mening i fjerneste Maade herved at sigte til den ærede Ordfører eller nogen Anden, som følger ham, men jeg maa udtale, at man ligesaagodt kan tilfredsstille en Opinion ved at spare og ved ikke at give Penge ud til Noget som ved det Modsatte. Jeg skal komme tilbage til Hovedpunktet i den hele Debat mellem den ærede Ordfører og mig. Den ærede Ordfører sagde, at der til at føre Krig hører, foruden Skibe, foruden Hær og foruden alt Andet, meget stærkt Penge, og heri er jeg ganske enig med ham; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at Penge idetmindste have et stort Fortrin, nemlig at de ere færdige til enhver Tid. (Afbrydelse.) De ere til enhver Tid færdige, naar der er den nødvendige Credit hos dem, som skal laane os, og den nødvendige opoffrende Villie hos Befolkningen til at rykke ud med Pengene; men Pantfæstskibe kan Befolkningen hverken trække ud af Bestelommen eller finde færdige paa Bærsterne, saasnart man har Brug for dem. Vi maae huske paa, hvorledes det gik i sidste Krig. Til Pengespørgsmaalet skal jeg senere komme tilbage, og jeg skal søge at vise, hvorledes de ved en forstandig og energisk Finantsbestyrelse hurtigt kunne skaffes tilveie, især naar man iforveien har taget tilbørligt Hensyn til vor Reservecfond. Naar der derimod er Tale om Skibe, og navnlig om et saadant Skib, som blev karakteriseret af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 3die Valgkreds (N. Høge) med Hensyn til dets Brugbarhed, og vi, naar vi skulle bruge det, maae forpligte os til ikke at lade det gaae ud, saa vil det dog være langt bedre at tabe Renten i 2 Aar af Pengene ved at have kjøbt eller bestilt det to Aar iforveien, og saa have det færdigt, naar der